

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-7299/2024-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji Sanji Grgurić Hojski, u parničnom predmetu tužiteljice Ane Noršić, OIB 41435505093, iz Zagreba, Tuškanac 51, zastupane po punomoćniku Aleksandru Crnkoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Crnković i partneri d.o.o. u Zagrebu protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupan po punomoćniku Toniju Smrčeku, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 20. travnja 2026. u nazočnosti tužiteljice i zamjenika punomoćnika tužiteljice Brune Crnkovića, odvjetničkog vježbenika te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje u tekstu: ZPP), 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 isplatiti tužiteljici Ani Noršić, OIB 41435505093, iz Zagreba, Tuškanac 51 iznos od 3.000,32 eura sa zateznim kamatama tekućim od 18. veljače 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 naknaditi tužiteljici Ani Noršić, OIB 41435505093, iz Zagreba, Tuškanac 51 trošak ovog postupka u iznosu od 1.114,68 eura sa zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna

poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Ana Noršić (dalje u tekstu: tužiteljica) u tužbi navodi da ovom tužbom potražuje od tuženika isplatu iznosa tzv. „ulazne naknade“ koju joj je tuženik protuzakonito i neosnovano zaračunao za obradu kredita po ugovoru o kreditu koji je tužiteljica sklopila s tuženikom. Tužiteljica je s tuženikom 07. veljače 2006. zaključila ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine broj 016-239/2006, solemniziran od javnog bilježnika Ilinke Lisonek, Zagreb, Trg hrvatskih velikana 4, broj ovjere: OU-289/2006, 08. veljače 2006., a kojim ugovorom je tužiteljici odobren iznos od 387.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan korištenja kredita te je zaključila 20. siječnja 2016.g. Aneks uz ugovor o kreditu br. 016-239/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Trošak obrade prema članku 5. predmetnog ugovora o kreditu iznosi 1,25% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije isplate kredita. Ističe kako joj tuženik, koji je sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za troškove obrade kreditnog zahtjeva i o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje i u kojem konačnom jasno određenom iznosu, a što je stvorilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Tim više, što je u članku 5. isto tako odredio da: "Korisnik kredita se nadalje obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje ovog Ugovora i naplatu tražbina iz istog." Zbog toga, smatra tužiteljica, ostaje nejasnim koji troškovi ili usluge tuženika su obuhvaćeni tzv. ulaznom naknadom, odnosno koji su to objektivni troškovi nastali da bi bili pokriveni ulaznom naknadom. S obzirom na to da se o odredbi vezanju uz naknadu za obradu kredita tzv. ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, to je jasno da je ista sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača nepoštena i ništetna jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, budući da je uzrokovala znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Kako se sve stečeno na temelju ništetne odredbe ugovora mora vratiti, tako potražuje od tuženika iznos stečenog bez osnove i to iznos obračunate i naplaćene ulazne naknade u visini od 3.000,32 eura prema srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja sa zateznom kamatom tekućom od 18. veljače 2006. do isplate. Traži i naknadu parničnog troška sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

2. Tuženik Addiko Bank d.d. (dalje u tekstu: tuženik) u odgovoru na tužbu smatra tužbu i tužbeni zahtjev neosnovanim u cijelosti te predlaže tužbu odbaciti, podredno odbiti tužbeni zahtjev tužitelja. Ističe prigovor zastare utuženog iznosa. Oспорava aktivnu legitimaciju tužiteljice i status potrošača navodeći da je tužiteljica diplomirani pravnik i to odvjetnik pa je teško za povjerovati da tužiteljici kao odvjetnici ugovorna odredba o ulaznoj naknadi ne bi bila jasna ili da ista ne bi bila u mogućnosti pregovarati oko sadržaja i cijene takve odredbe ili bilo koje druge odredbe iz Ugovora o kreditu. Čini nespornim da su stranke sklopile ugovor o kreditu kojim je tužiteljici odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 387.500,00 CHF. Spori da bi odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi bile ništetne i da bi tuženik stekao ikakav iznos bez osnove. Ističe da tužiteljica nije dokazala da je sporna naknada naplaćena. Ističe da odredba o naknadi nije ništetna jer je preuzeta iz prisilnih

propisa Republike Hrvatske. Navodi da ta odredba nije niti nepoštena u smislu Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/2003). Navodi da je tuženik s tužiteljicom pregovarao o spornoj odredbi jer je ugovoru navedeno da su ugovorne strane izričito prihvatile odredbe poslovnih uvjeta tuženika, a naročito odredbe Odluke o kamatnim stopama i Odluke o visini naknade za usluge Banke, kao i sve njihove kasnije izmjene i dopune. Navodi da se o takvim odredbama prethodno pojedinačno pregovaralo, što proizlazi iz činjenice da su ugovorne strane suglasno ugovorile primjenu odredbi o jednokratnoj naknadi troškova te da su izričito ugovorile primjenu općih akata tuženika. Sporna odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva. Predmetna odredba nije protivna načelu savjesnosti i poštenja te ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Ugovaranje naknada kojima se pokrivaju troškovi za obradu ugovora uobičajeno je u bankarskom poslovanju te nije zabranjeno niti jednim prisilnim propisom. Obrazlaže da jednokratni troškovi obrade služe namirenju općenitih troškova koji nastaju tuženiku prilikom obavljanja njegove poslovne djelatnosti. Navodi da banka prije isplate svakog novčanog iznosa interno provodi složene procese, što neminovno dovodi do znatnih troškova u poslovanju. Ti procesi sastoje se od: sastanka s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, pribavljanja osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama, obavješćavanja klijenta o vrstama kredita koje banka ima u ponudi, pružanja informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu, procjene očekivane kreditne sposobnosti klijenta, pribavljanja potrebne dokumentacije radi daljnje obrade kredita, internog pregleda dokumentacije te provođenja detaljne obrade kreditnog prijedloga, provjere svih preduvjeta prije odobrenja nadležnog tijela tuženika, utvrđivanja potrebnih sredstava osiguranja plaćanja, sastavljanja ugovora o kreditu i prateće dokumentacije, pozivanja korisnika na sklapanje kredita, pripreme isprava, čitanja i potpisivanja ugovora, dogovora i radnji oko isplate kredita i provođenja brojnih procesa nakon odobravanja kredita. Troškove koji nastanu uslijed gore opisanih radnji, tuženik ne uračunava u kamatnu stopu jer ista predstavlja samo cijenu za korištenje tuženikovog novca koji je tuženik odlučio pozajmiti potrošaču. Troškovi koji nužno nastanu uslijed pozajmljivanja se ne uračunavaju u cijenu pozajmljivanja novca, što predstavljaju ugovorene kamate. Stoga, plaćanje jednokratne naknade za obradu kredita služi kao simbolična naknada kojom se nadoknađuje barem dio svih troškova koje banke nužno snose, kako bi uspješno pozajmile novac korisnicima kredita. U ovom slučaju sporna odredba ne samo da ne oštećuje dovoljno ozbiljno, nego ne oštećuje uopće pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih nacionalnih odredbi stavljen potrošač. Naime, spornom odredbom Ugovora o kreditu potrošaču nije nametnuta obveza plaćanja koja u suprotnome ne bi postojala. Ističe kako je i praksa Europskog suda potvrdila stav tuženika o tome da odredba o tzv. ulaznoj naknadi za obradu kredita ne uzrokuje znatnu neravnotežu na štetu korisnika kredita. S obzirom na to da tužitelj ni ne tvrdi da je prije podnošenja tužbe pozvao tuženika da mu vrati stečen novac, tužitelj nema pravo na kamate od dana stjecanja. Tužiteljica bi isključivo mogla imati pravo potraživati zatezne kamate od dana podnošenja predmetne tužbe, naravno, pod uvjetom kad bi njezini zahtjevi bili osnovani. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2.1. U podnesku od 20. travnja 2026. tuženik navodi kako odustaje od osporavanja visine tužbenog zahtjeva pri čemu i dalje ostaje pri osporavanju osnovanosti osnove tužbenog zahtjeva budući da je iz dokumentacije koju je tuženik dostavio razvidno kako je na dan 17. veljače 2006. od tužiteljice naplaćeno 22.644,53 kn na ime ulazne naknade.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovor o kreditu broj 016-239/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (list 5-11 spisa) te je saslušao tužiteljicu (list

187 spisa). Nije proveden dokaz financijskim vještačenjem jer je tužiteljica odustala od navedenog prijedloga budući da je tuženik odustao od osporavanja visine tužbenog zahtjeva.

4. Sud je donio odluku temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP – a te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 3.000,32 eura sa zateznim kamatama tekućim od dana nakon plaćanja naknade za obradu kredita, tj. od 18. veljače 2006. do isplate, a uslijed ništetnosti dijela odredbe čl. 5. iz ugovora o kreditu u odnosu na naknadu za trošak obrade kredita.

6. Nije sporno da je tuženik, kao kreditor, s tužiteljicom, kao korisnicom kredita, sklopio ugovor o kreditu broj 016-239/2006 od 7. veljače 2006. te da je u odredbi čl. 5. ugovora navedeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade kredita u iznosu od 1,25 % iznosa kredita. Jednako tako nije sporno da je tužiteljici 17. veljače 2006. naplaćen iznos od 22.644,53 kn (preračunato prema fiksnom tečaju konverzije 1 euro=7,53450 kn iznosi 3.005,45 eura).

7. Sporno je ima li tužiteljica status potrošača te je li navedena odredba čl. 5. ugovora u odnosu na trošak obrade kredita ništetna te posljedično je li potraživanje isplate navedenog iznosa u zastari kao i teku li na utuženi iznos zatezne kamate od dana plaćanja navedene naknade ili od dana utuženja.

8. Čitanjem ugovora o kreditu broj 016-239/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine utvrđeno je da je tužiteljica kao korisnik stambenog kredita sklopila ugovor kao fizička osoba, u svrhu kupnje stana. Trgovačko društvo Kaić d.o.o. sklopili je predmetni ugovor kao založni dužnik na čijoj je nekretnini zasnovano založno pravo radi osiguranja tražbine tuženika kao kreditora.

9. Tužiteljica u iskazu navodi da je ista sklopila predmetni ugovor o kreditu prije nego što se udala te je njezino djevojačko prezime bilo Kaić, a od 29. rujna 2006. nosi prezime Noršić otkada se udala. Po zanimanju je odvjetnica. Predmetni kredit podizala je radi rješavanja stambenog pitanja za sebe i svog budućeg supruga. Založni dužnik je bila tvrtka koja je taj stan gradila, čiji je direktor bio njezin brat, a vlasnik je bio njezin pokojni otac Zlatko. Ta je firma založila upravo ovaj stan za koji je ja ugovorom trebala financijska sredstva. Više se ne sjeća je li iznos ulazne naknade skinut od iznosa odobrenog kredita ili ga je prethodno platila. Na upit je li mogla s bankom pregovarati oko odredbe ugovora o ulaznoj naknadi, navela je da je to kod njih funkcioniralo tako da su je nazvali i rekli da su svi papiri kod javnog bilježnika i da tamo dođe potpisati. Na upit kako je izgledalo potpisivanje ugovora kod javnog bilježnika, navela je da se sjeća jedino gužve i kaosa te požurivanja za potpisivanje. Na upit, a s obzirom na to da je odvjetnica, je li pročitala ugovor prije potpisivanja, navela je da je tada bila mlada, neiskusna, tada je još bila odvjetnička vježbenica, u glavi je bila u pripremi vjenčanja, te ugovor nije detaljno iščitavala kao što bi to činila danas, ali ga je pregledala. Na upit je li joj bila jasna odredba o ulaznoj naknadi, navela je da joj je bila. Na upit je li znala što plaća tom ulaznom naknadom, navela je da se sjeća da je u ugovoru bio naveden postotak i jedan red i da se stvarno ne sjeća. Na upit zna li na što su se odnosili troškovi kojim bi se plaćala ta ulazna naknada, navela je da vjerojatno troškovi obrade kredita. Ne sjeća se je li ona platila troškove javnog bilježnika, ali čini joj se da jest.

10. Iz cjelokupnog stanja spisa ne proizlaze okolnost da bi tužiteljica predmetni ugovor sklopila u sklopu trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, slijedom čega sud zaključuje i nalazi kako je tužiteljica u ovom postupku dokazala svojstvo potrošača u odnosu na korisnika kredita u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/2003, dalje u tekstu: ZZP/03). Za dokazivanje suprotnoga, teret dokaza bi bio na tuženiku u smislu odredbe čl. 219 ZZP-a, a koju činjenicu tuženik nije dokazao do okončanja ovog postupka. Okolnost da je tužiteljica sada odvjetnica, a u trenutku sklapanja ugovora odvjetnička vježbenica, kako je ista iskazala, nema utjecaja na njezin status potrošača jer je kredit odobren za kupnju stana u stambene svrhe kako to proizlazi iz samog ugovora, ali i iz iskaza tužiteljice. Tuženik, na kojem je teret dokaza, tijekom postupka nije dokazao da je tužiteljica ugovor sklapala u poslovne odnosno profesionalne svrhe. Nadalje, tvrdnja tuženika da je predmetnim ugovorom trgovačko društvo Kaić d.o.o. ostvarilo ekonomsku korist također nije osnovana jer iz ugovora o kreditu proizlazi da je navedeno trgovačko društvo bilo založni dužnik, a založni dužnik je osoba-vlasnik imovine koja dobrovoljno daje svoju imovinu kao osiguranje za nečiji dug te po prirodi stvari time ne ostvaruje ekonomsku korist, već dobrovoljno ograničava svoju imovinu. Navod tuženika da tužiteljica uopće nije dokazala da je ona korisnica kredita jer je u ugovoru navedeno da je korisnik kredita Ana Kaić nije prihvaćen jer je tužiteljica u iskazu navela da joj je Kaić rođeno prezime prije udaje, a od 29. rujna 2006. nosi prezime Noršić. Navedeno je razvidno i iz podataka JRO MUP RH putem sustava eSpis zbog čega niti navedena tvrdnja tuženika nije osnovana.

11. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. ZZP/03 koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

12. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice jer je njezin iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren, a tuženik ga navodima tijekom postupka nije doveo u sumnju.

13. Teret dokaza o postojanju pojedinačnih pregovora u odnosu na unaprijed sastavljenu ugovornu odredbu o ulaznoj naknadi je na tuženiku (članak 81. stavak 2. i 4. ZZP/2003). Tužitelj je u iskazu negirao bilo kakve pregovore o toj odredbi, dok tuženik niti tvrdi niti dokazuje da su se o spornoj ugovornoj odredbi vodili pregovori. Zbog toga zakonska presumpcija iz članka 81. stavka 2. ZZP/2003, da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, nije dovedena u pitanje.

14. Ugovorna odredba o jednokratnim troškovima prije isplate kredita ne definira glavni predmet obveze tužiteljice te je riječ o odredbi bez koje sporni ugovor o kreditu može nastaviti obvezivati stranke pa stoga, nije riječ o ugovornoj odredbi koja je izuzeta iz testa poštenosti u skladu s člankom 84. ZZP/2003.

15. Točno je da je sporna ugovorna odredba lako uočljiva te da je jasno i razumljivo sastavljena. Ta je odredba omogućavala tužiteljici da precizno procijeni ekonomske posljedice koje iz te odredbe za nju proizlaze pa je riječ o odredbi koja je transparenta u smislu članka 85. ZZP/2003.

16. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora precizno utvrdi visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe (1,25 % od iznosa odobrenog kredita), sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

17. U okviru ocjene poštenosti, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/2003 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

18. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, uz primjenu članka 83. ZZP/2003 potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora), vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

19. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavka 1. ZZP/2003, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljicom, mogao razumno očekivati da bi tužiteljica prihvatila takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da sama ugovorna odredba članka 5. ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženoj usluzi i nastalim jednokratnim troškovima na koji se oni odnosi, a posebice imajući na umu da je za iznos tih troškova tužiteljici umanjen iznos kredita, kako to proizlazi iz ugovora o kreditu i očitovanju tuženika od 20. travnja 2026., koji je tužiteljici stoga stavljen na raspolaganje ne u ugovorenom nego u umanjenom iznosu, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužiteljica pristala na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima da je na nju mogla utjecati.

20. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi s jedne strane i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača s druge strane (1,25 %). Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

21. Nije sporno da ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem troškova naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju nisu samorazumljivi niti je razumno zaključiti da se troškovi obrade kreditnog zahtjeva i odobrenja kredita namiruju naknadom koja ovisi o visini odobrenog kredita kad je jasno da je riječ o troškovima koji ne ovise o toj visini jer su jednaki za sve kredite neovisno o iznosu u kojem su odobreni.

22. Zbog toga se može zaključiti da su troškovi koji su na ovaj način prebačeni na tužiteljicu nerazmjerni kako u odnosu na postojanje troškova tako i u odnosu na visinu u kojoj su eventualno stvarno nastali posebno kad se uzme u obzir učinak ostalih odredbi ugovora o kreditu prema kojima je, neovisno o troškovima ugovorenim u članku 5. tog ugovora, tužiteljica preuzela i dodatnu obvezu primjerice snošenja svih javnobilježničkih troškova, sudskih troškova i pristojbi i sve druge troškove vezane za zaključenje ugovora i naplatu tražbina iz istog.

23. Imajući na umu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužiteljicu člankom 5. ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Ta ugovorna obveza koja ima učinak to da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 da dokazuje da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 1,25 % njegove visine, utječe, prema shvaćanju ovog suda, na pravni položaj tužiteljice i stvara na njezinu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

24. Odredbom članka 87. stavkom 1. ZZP/2003 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

25. Okolnost da tužiteljici banka, ovdje tuženik nije prezentirala o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u sporne jednokratne troškove, okolnost da se radi o tipskom ugovoru te okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03.

26. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetnih troškova, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 1201/17 od 12. listopada 2017. propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona). Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite ("Narodne novine" broj 15/14) izrijekom je dopuštena naknada za obradu kredita, međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača.

27. Tuženik nije pružio dokaze iz kojeg proizlazi da je tužiteljici prilikom sklapanja ugovora predočio na što se točno odnose troškovi obrade kredita niti je tijekom ovog postupka ukazao na opravdanost naplate takve naknade. Proces koji tuženik opisuje koji banka mora provesti prilikom obrade zahtjeva za kredit i prije same isplate pozajmljenih sredstava potrošaču (sastanak sa klijentom, pribavljanje osnovnih informacija o klijentu, obavješćavanje klijenta o vrstama kredita koje banke ima u ponudi, procjene očekivane kreditne sposobnosti, pribavljanje potrebne dokumentacije radi daljnje obrade kredita, a koju banci dostavlja klijent, interni pregled dokumentacije te provođenje detaljne obrade kreditnog prijedloga, provjere svih preduvjeta, utvrđivanje potrebnih sredstava osiguranja plaćanja, sastavljanje ugovora o kreditu i prateće dokumentacije, pozivanje korisnika na sklapanje kredita, priprema isprava, čitanja i potpisivanja ugovora, dogovora i radnji oko isplate kredita te provođenje brojnih (nedefiniranih) procesa nakon odobravanja kredita) spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima radilo.

28. Osim toga, sama činjenica da su ovi jednokratni troškovi određeni u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju viši iznos troškova, a što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za

obradu kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

29. S obzirom na to da je utvrđena djelomična ništetnost predmetnog ugovora o kreditu sadržanu u odredbi čl. 5. ugovora, temeljem čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022 i 155/2023, dalje u tekstu: ZOO) i čl. 1111. ZOO tužiteljici pripada pravo na povrat onoga što je isplatila na temelju ništetne ugovorne odredbe o jednokratnim troškovima u iznosu od 3.000,32 eura pa je tuženik dužan isplatiti tužiteljici navedeni iznos sa zateznim kamatama u skladu s čl. 1115. ZOO od dana nakon plaćanja istih, tj. od 18. veljače 2006. jer je tuženik neosnovano stekao plaćeni iznos. Tužiteljica je tuženiku platila više na ime jednokratnih troškova (22.644,53 kn, preračunato prema fiksnom tečaju konverzije 1 euro=7,53450 kn iznosi 3.005,45 eura), međutim kako je ista potraživala isplatu iznosa od 3.000,32 eura, to joj je taj iznos i dosuđen.

30. Naime, u konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovorne odredbe zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora, što podrazumijeva nesavjesnost tuženika, slijedom čega tužiteljici primjenom čl. 1115. ZOO pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja troškova u trenutku stavljanja kredita u otplatu, a kako tužiteljica kamatu potražuje od dana nakon plaćanja, to joj je ista tako i dosuđena.

30. 1. Odluka o visini stope zakonske zatezne kamate do 31. prosinca 2007. temelji se na čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. na čl. 29. st. 2. ZOO 05 po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. na čl. 3. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15, dalje u tekstu: ZIDZOO) po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. na čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/2022). po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate na čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 155/2023.) po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

31. Prigovor zastare tuženika nije osnovan jer zastara tražbine s osnove ništetnih odredbi o jednokratnim troškovima počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Stoga nije protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO pa nije nastupila zastara novčane tražbine tužiteljice po toj osnovi, kao niti zastara tražbine po osnovi ništetnosti jer je ništetnost te odredbe utvrđena tek u ovom postupku.

32. Uzgred se upućuje i na ustaljeno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u pogledu početka tijeka roka zastare zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., a koje je izraženo i u brojnim revizijskim odlukama (Rev 953/2020-2 od 11. siječnja 2023., Rev 1053/2022-2 od 31. siječnja 2023., Rev 210/2023-2 od 20. rujna 2023., Rev- 425/2022-2 od 11. listopada 2023. i dr.), a prema kojem:

„Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“.

33. Treba istaknuti da je navedeno pravno shvaćanje reafirmirano i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3202/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je među ostalim istaknuto da „sudsko tumačenje domaćih pravila o zastari nije dovelo do njihova dokidanja jer su sudovi primijenili postojeći zakonom propisani rok, ali na način da se računa od onoga trenutka koji tužitelju omogućuje da ostvari pravo na pristup sudu.“

34. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP – a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (3.000,32 eura) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023, dalje u tekstu: OT).

35. Tužiteljici zastupanoj po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT - 100 bodova), zastupanje na ročištima 14.10.2025. i 20.04.2026. (Tbr 9. toč. 1. OT - 100 bodova svako), sastav podneska od 24.06.2025. (Tbr. 8. toč. 1. OT - 100 bodova), vrijednost boda 2,00 eura (Tbr. 54. OT), trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu od 200,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 38,23 eura i presudu u iznosu od 76,45 eura, ukupno 1.114,68 eura, sukladno čl. 155. ZPP - a.

36. S obzirom na to da je tužiteljica tražila zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude, tj. od 28. svibnja 2026. do isplate.

37. Zatezna kamata na parnični trošak dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

38. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 28. svibnja 2026

Sutkinja:
Sanja Grgurić Hojski

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

- tužiteljica po pun. uz rj. za s.p. na presudu
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-b81bf**

Kontrolni broj: **0a11c-62299-55ee2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.